

ДИЛЯН БЕНЕВ УБИТИЯТ

chitanka.info

Незнайно защо, но Пешо вярваше в Бога. С цялата си душа. А всеки друг на негово място едва ли би повярвал, ако знаеше през какви трудности минаваше животът му. Но въпреки това той продължаваше да вярва. И по силата на някаква съдбовност никой не можеше да го спре. Особено комшиите. Които, макар и да нямаха нищо общо с богатите, най-малко вярваха в Бога. В това се криеше парадоксът. Щом предимно богатите не вярваха. Пък и защо ли?... Нали те самите бяха богове. Както се мислеха и повечето управници. Та така и с тези хора. Макар и от средната класа — не ходеха на църква, и това си е. А Пешо почти всяка седмица ходеше. Дори не виждаше никого от околните блокове. Това, естествено, не го смущаваше да продължи по своя си път — пък и колкото да бе загадка за всички.

Така през един от дните, като отиде в църквата, му стана доста любопитно, неволно слушайки разговора на един свещеник с млади хора. Същите бяха тъй разочаровани от сриването на ценностите, че вярата им във Всевишния бе повече от имагинерна. А в отговор свещеникът им бе казал, че ако животът бил лек, всички щели да повярват в Бога. И това е най-лесното. Но именно тук била уловката, да повярваш в него и в най-големите трудности. Затова неудачите на хората идвали заради неверието в Бога. Кое то във времето било тъй натрупано, че да отврати същия съвсем от човешкия род и да остави изцяло дявола да се разпорежда със съдбата му. И затова жестокостите щели да стават все повече, за да изчезнат и самите литургии, докато последната не бъдела, според едно предание в един от манастирите на Света гора, до самия свършек на света...

Сетне Пешо запали свещ и отивайки до иконостаса, буквално замръзна на мястото си. Видя един човек, за когото изобщо не вярваше, че може да е тук. Но запази дух, приближи се до него и неизбежно запита:

— Ама и вие ли вярвате в Бога?!...

За миг другият направи такава зловеща гримаса, издаваща цялата му същност. Изобщо гримаса, на която никой не би издържал. За почуда нищо не каза. Само надменно си обърна главата настрани и отивайки до една икона, след малко си тръгна.

А Пешо гледеше подир него и не вярваше на очите си. Все му се струваше, че това беше сън. Може би най-илюзорният, който можеше да има. Но свикнал с абсурдите — все пак се примири и казвайки си

молитвата, не след дълго излезе. Но само дето излезе!... Щом още на изхода другият го причакваше и започна вероломно:

— Абе, идиот, ти с мен ли ще се подиграваш бе?

— Че аз ни най-малко...

— Че кой си ти, тръгнал сметка да ми търси?

— Ами аз съм никой.

— Аз знам, че си никой. Отдавна си ми ясен.

— Е, значи не съм виновен.

— Така ли мислиш? А що за безумие беше онзи въпрос?

— Той беше напълно уместен.

— Уместен, казваш!... Нима Бог не е за всички?!...

— Той е за всички. Но не и за тези, които го нямат в себе си.

— А ти го имаш, така ли?... Божият избраник! Тръгнал да прави ревизия на същността ми.

— Де да можех, ама не мога. Пък и да можех — що ли да се цапам с тебе?

— Не чувстваш ли, че ставаш много нагъл?

— Никак даже. Щом аз съм това, което съм и винаги ще бъда — откровен и директен.

— Абе ти си един заблуден лумпен и нищо повече.

— Естествено! Пък и в сравнение с тебе мога ли да бъда друг? Не мога. И затуй искам да ти кажа: че ти, който си прегазил толкова хора, за да бъдеш това, което си — искайки все повече и повече, — без да имаш спиране, и да идваш тук в този храм на чистата вяра и да палиш свещ, където аз паля — не, това моята съвест не може да го позволи. Защото в този живот преди всичко трябва да имаш морал. Оттук и цялото ми излияние срещу теб!

— Чакай бе, тъпанар!... Че аз правих дарение за този храм. Какво знаеш ти за мен? Значи хората са ме преценили. И дорде съм жив, ще ме уважават. Ясно ли ти е?...

— Да, но хората са го направили от немай-къде. Щото е знайно, че повечето църкви изнемогват, и щом не се е появил друг по-лоялен от теб, управата е била готова и на това. Макар че от гледна точка на Бога е наказуемо.

— Как така наказуемо? Че това са пари, с които ще се издържат.

— Да, но това са мръсни пари. Без да си положил и нищожен труд. И това е най-големият ти номер на човек, искайки да прикрие

същността си и по този начин да умилюстави Всевишния, за да иска един ден да спаси и душата си. Но едва ли?... Онзи отгоре неслучайно е Бог, а не Мамон, с който можеш да се договориш.

Още неизрекъл това, другият му удари такава плесница, че чак жена му излезе от служебната кола и веднага довтаса, думайки:

— Абе, Вълкане, защо правите панаир?

— Че не чу ли как ме предизвика?

— Добре, тъй да е, но хората гледат.

— Ами нека гледат.

— Е, не може така, нали знаят кой си.

— Че още по-добре. Да видят и как мога да се разправям.

— Стига повече!

— Не, пак ще го ударя.

— Стига, за Бога!...

— Ето виждаш ли? — намеси се Пешо. — Жена ти излезе по-голяма християнка, при все че изповядва друга религия.

— Но какво значение има това? — отвърна тя. — Като ви гледам колко сте убит от съдбата, недостойно е повече мъжът ми да се занимава с вас.

— Недостойно казвате...

— Естествено!

— Но госпожо, НИМА Е ПО-ДОСТОЙНО ТАКИВА КАТО НЕГО ДА УБИЯТ И ПОСЛЕДНАТА ВЯРА В БОГА, ДОПУСНАЛ ТАКИВА МЕЦЕНАТИ.

— Ау, свършено е с теб — каза Вълкан. И връхлетя отгоре му. А жена му едвам го откъсна. Пешо веднага избяга.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.